

Менеджмент підприємств в умовах глобалізації, реструктуризація та розвиток підприємств, податкова складова діяльності підприємств

Ю.В. КРАШОЦКОВА, аспірант, ХНЕУ, Харків

СТІЙКИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК ЯК УМОВА ДОВГОСТРОКОВОЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ТА УБЕЗПЕЧЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

У сучасних умовах господарювання з одного боку, збільшується ступінь тиску ринку на підприємство, а з іншого - зростає рівень невизначеності, спричинений нестабільністю навколишнього середовища та складністю отримання достовірної інформації у необхідному для планування та організації діяльності підприємства обсязі. Це є причиною уразливості підприємства, як системи.

Об'єктивною необхідністю для подальшого виживання суб'єктів господарювання постає їх спроможність до ефективного управління в умовах невизначеності та ризику, що повинно носити стратегічний характер.

З метою забезпечення довгострокової конкурентоспроможності підприємству необхідно заздалегідь знаходити все більш ефективні способи задоволення потреб як ринку, так і власних. Цього можна досягти лише за умови безперервного здійснення якісних змін в плануванні та здійсненні стратегії розвитку з урахуванням досягнень НТП. Актуальною є необхідність забезпечення управління, яке веде до стійкого розвитку підприємства в умовах невизначеності та ризику.

Аналізуючи запропоновані варіанти стратегії направленості, в діяльності системи можливо прийти до висновку, що націленість на максимізацію прибутку у короткостроковому періоді, без врахування можливих змін та роботи на перспективу, спроможне призвести до понесення збитків у середньостроковий та довгостроковий періоди. В критичному випадку – до катастрофічних наслідків та банкрутства підприємства.

Це положення частково відображено у теорії максимального потоку сукупного доходу Хікса-Ліндаля, згідно якої максимальний потік сукупного

доходу може бути отриманий за умови збереження сукупного капіталу за допомогою якого і створюється цей дохід. Відповідно, теорія Хікса-Ліндаля передбачає оптимальне використання обмежених ресурсів.

Висновок щодо необхідності раціонального використання наявних ресурсів у поточному періоді з метою забезпечення подальшого виживання у наступному часі було покладено і в основу концепції «стійкого розвитку», розробленої співробітниками Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН). Вперше термін «стійкий розвиток» (sustainable development) отримав широке поширення після публікації доповіді «Наше спільне майбутнє» (відомої як «Доповідь Брундтланда»), підготовленої в 1987 році комісією ООН.

Концепція стійкого розвитку ґрунтується на зміні орієнтирів - із забезпечення високих темпів економічного росту на більш зважену з погляду довгострокових перспектив мету, яка полягає у створенні умов для ефективного, соціально орієнтованого розвитку економіки. Сстійкий розвиток являє собою глобальну результуючу таких його компонентів як економічний розвиток, науково-технологічний, соціальний та екологічний розвиток. В економічній науці після «Доповіді Брундтланда» під стійким розвитком розуміється збалансований у всіх відношеннях розвиток суспільства.

Інтерпретуючи зазначену концепцію з позиції підприємства можливо прийти до висновку, що стійкий розвиток підприємства передбачає обрання їм у якості довгострокової мети збалансований розвиток, який досягається шляхом раціонального та оптимального використання наявних ресурсів (матеріальних, фінансових, інтелектуальних, науково-технічних та інших) для подальшого їх збереження та відтворення відповідно. З цієї точки зору, робиться акцент саме на внутрішньому ресурсному потенціалі підприємства з урахуванням впливу середовища на економічну систему. Виходячи з цього, термін «sustainable development», що використовується у концепції ООН, по відношенню до підприємства, слід перекладати з англійської мови як «розвиток, що підтримується».